

Septītās dienas Adventistu Baznīcas

28 ticības pamatmācības

1. Svētie Raksti

Svētie Raksti, Vecā un Jaunā Derība, ir Dieva Vārds rakstītā formā, kas sniegts ar dievišķās iedvesmas palīdzību. Dieva iedvesmotie autori runāja un rakstīja Svētā Gara iespaidā. Šajā Vārdā Dievs cilvēcei devis zināšanas, kuras nepieciešamas glābšanai. Svētie Raksti ir Dieva gribas autoritatīvā un nemaldīgā un augstākā atklāsme. Tie ir rakstura standarts, pārbaude piedzīvotajam, galīgā doktrīnu atklāsme un uzticama liecība par Dieva darbiem vēstures gaitā. (Ps. 119:105; Sal.Pam. 30:5,6; Jes. 8:20; Jāņa 17:17; 1.Tes. 2:13; 2.Tim. 3:16,17; Ebr. 4:12; 2. Pēt. 1:20,21)

2. Trīsvienība

Ir viens Dievs: Tēvs, Dēls un Svētais Gars – trīs mūžīgu Personu savienība. Dievs ir nemirstīgs, visspēcīgš, visu zinošs, pāri visam un vienmēr klātesošs. Viņš ir bezgalīgs, cilvēka prātam neaptverams, tomēr iepazīstams, pateicoties Viņa pašatklāsmei. Dievs, kurš ir mīlestība, ir mūžīgi cienīgs, lai Viņu godātu, pielūgtu un Tam kalpotu visa radība. (1.Moz. 1:26; 5.Moz. 6:4; Jes.6:8; Mat. 28:19; Jāņa 3:16; 2.Kor.1:21,22; 13:14; Ef. 4:4-6; 1. Pēt. 1:2)

3. Dievs Tēvs

Dievs mūžīgais Tēvs ir visas radības Radītājs, Pirmsākums, Uzturētājs un Valdnieks. Viņš ir taisnīgs un svēts, žēlsirdīgs un laipns, lēns dusmoties, bet pārpilns ar nesatricināmu mīlestību un uzticību. Dievam Tēvam ir tādas pašas īpašības un spējas, kādas redzamas Dievā Dēlā un Dievā Svētajā Garā. (1.Moz. 1:1; 5. Moz. 4:35; Ps. 110:1,4; Jāņa 3:16; 14:9; 1.Kor. 15:28; 1.Tim. 1:17; 1.Jāņa 4:8; Atkl. 4:11)

4. Dievs Dēls

Dievs mūžīgais Dēls iemiesojās Jēzū Kristū. Pateicoties Viņam, tika radītas visas lietas, atklāts Dieva raksturs, paveikta cilvēces pestīšana un tiek tiesāta pasaule. Būdam mūžīgi patiess Dievs, Viņš kļuva arī par patiesu cilvēku – Jēzu Kristu. Viņš tika ieņemts no Svētā Gara un piedzima no jaunavas Marijas. Kā cilvēks Viņš dzīvoja un sastapās ar kārdināšanām, taču parādīja nevainojamu Dieva taisnības un mīlestības piemēru. Viņa veiktie brīnumdarbi parādīja Dieva spēku un apliecināja Viņu kā Dieva apsolīto Mesiju. Viņš brīvprātīgi cieta un mira pie krusta par mūsu grēkiem un mūsu vietā, tika uzmodināts no mirušajiem un devās uz Debesīm, lai mūsu labā kalpotu Debesu svētnīcā. Viņš nāks atkal slavā un godībā, lai pabeigtu savu ļaužu izglābšanu un visu atjaunotu. (Jes. 53:4-6; Dan. 9:25-27; Lūk. 1:35; Jāņa 1:1-3,14; 5:22; 10:30; 14:1-3,9,13; Rom. 6:23; 1.Kor.15:3,4; 2.Kor. 3:18; 5:17-19; Fil. 2:5-11; Kol. 1:15-19; Ebr. 2:9-18; 8:1,2)

5. Dievs Svētais Gars

Dievs mūžīgais Gars darbojās kopā ar Dievu Tēvu un Dievu Dēlu gan pasaules radīšanā, gan iemiesošanās notikumā, gan atpestīšanas darbā. Viņš ir tāda pati persona kā Dievs Tēvs un Dievs Dēls. Viņš iedvesmoja Svēto Rakstu sarakstītājus. Viņš piepildīja Kristus dzīvi ar spēku. Viņš piesaista cilvēku uzmanību Dievam un liek tiem apzināties vainu; tos, kas Viņam atsaucas, Viņš atjauno un

pārveido Dieva līdzībā. Dieva Tēva un Dieva Dēla sūtīts, lai vienmēr būtu kopā ar saviem bērniem, Viņš dāvā draudzei garīgās dāvanas, pilnvaro būt par Kristus liecinieci un vada to visā patiesībā saskaņā ar Svētajiem Rakstiem. (1.Moz. 1:1,2; 2.Sam. 23:2; Ps. 51:13; Jes. 61:1; Lūk. 1:35; 4:18; Jāņa 14:16-18,26; 15:26; 16:7-13; Ap.d. 1:8; 5:3; 10:38; Rom. 5:5; 1.Kor. 12:7-11; 2.Kor.3:18; 2.Pēt. 1:21)

6. Radīšana

Dievs Svētajos Rakstos ir atklājis autentisku un vēsturisku sava radīšanas darba atskaiti. Viņš radīja Visumu un sešu dienu radīšanas darbā Viņš radījis “debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams”, un atdusējās septītajā dienā. Tā Viņš nodibināja sabatu kā mūžīgu pieminēkli tam darbam, kuru Viņš veica un pabeidza sešu burtisku dienu laikā, kas kopā ar sabatu veido to pašu laika vienību, kuru mēs šodien saucam par nedēļu. Kā radīšanas meistardarbs pēc Dieva līdzības tika radīts pirmais vīrietis un sieviete, kuriem valdījumā nodeva visu pasauli un uzticēja atbildību par to rūpēties. Kad pasaule bija pabeigta, tā bija “ļoti laba” un atklāja Dieva godu. (1.Moz. 1-2; 5; 11; 2.Moz. 20:8-11; Ps. 19:1-6; 33:6,9; 104; Jes. 45:12,18; Ap.d. 17:24; Kol. 1:16; Ebr. 1:2; 11:3; Atkl. 10:6; 14:7)

7. Cilvēces daba

Vīrietis un sieviete tika radīti Dieva līdzībā katrs ar savu individualitāti, spēju un brīvību domāt un rīkoties. Kaut arī radīta kā brīva būtne, ikviens ir nedalāma ķermeņa, prāta un gara vienība, kas dzīvības, elpas un visa cita saņemšanai ir atkarīga no Dieva. Kad mūsu pirmie vecāki nepaklausīja Dievam, viņi noliedza savu atkarību no Viņa un zaudēja savu augsto stāvokli. Dieva līdzība viņos tika sabojāta, un viņi tika pakļauti nāves varai. Viņu pēcnācēji līdzdala šo kritušo dabu un tās sekas. Viņi piedzimst ar trūkumiem un noslieci uz ļaunu. Bet Dievs Kristū salīdzināja šo pasauli ar sevi, un ar sava Gara palīdzību mirstīgajos cilvēkos, kas ir nožēlas pilni, atjauno Radītāja līdzību. Tā kā cilvēki ir radīti Dieva godam, tie ir aicināti mīlēt Viņu un viens otru un rūpēties par apkārtējo vidi. (1.Moz. 1:26-28; 2:7,15; 3; Ps. 8:4-8; 51:6,12; 58:4; Jer. 17:9; Ap.d. 17:24-28; Rom. 5:12-17; 2.Kor. 5:19,20; Ef. 2:3; 1.Tes. 5:23; 1.Jāņa 3:4; 4:7,8,11,20)

8. Lielā cīņa

Visa cilvēce pašlaik ir iesaistīta lielā cīņā starp Kristu un Satanu attiecībā uz Dieva raksturu, Viņa likumu un valdnieka varu Visumā. Šī cīņa aizsākās Debesīs, kad radīta būtne, kas bija apveltīta ar izvēles brīvību, pašpaaugstināšanās rezultātā kļuva par Satanu, Dieva pretinieku, un vadīja sacelšanos, kurā iesaistīja daļu eņģeļu. Mūsu pasaulē viņš ieviesa sacelšanās garu, kad ievēda grēkā Adamu un Ievu. Cilvēka grēka rezultātā Dieva līdzība cilvēcē tika izkropļota, radītajā pasaulē sākās nekārtība, kas noveda līdz tās galīgai izpostīšanai globālu plūdu laikā, kā tas izklāstīts 1.Mozus 1.-11. nodaļas vēstures ziņojumā. Visai radībai to vērojot, mūsu pasaule kļuva par arēnu vispārējai cīņai, kuras laikā mīlestības Dievs galu galā tiks attaisnots. Lai palīdzētu saviem ļaudīm šajā cīņā, Kristus sūta Svēto Garu un uzticīgos eņģeļus, kas vada, aizsargā un stiprina tos glābšanas ceļā. (1.Moz. 3:6-8; Īj. 1:6-12; Jes.14:12-14; Ecēh. 28:12-18; Rom. 1:19-32; 3:4; 5:12-21; 8:19-22; 1.Kor. 4:9; Ebr.1:14; 1.Pēt. 5:8; 2.Pēt. 3:6; Atkl. 12:4-9)

9. Kristus dzīve, nāve un augšāmcelšanās

Ar Kristus dzīvi, kas bija nevainojama paklausība Dieva gribai, Viņa ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos Dievs ir sagādājis vienīgo līdzekli cilvēces grēku izpirkšanai tā, lai katrs, kas ticībā pieņem šo izpirkumu, varētu iegūt mūžīgo dzīvību un lai visa radība varētu labāk saprast Radītāja bezgalīgo un

svēto mīlestību. Šis nevainojamais grēku izpirkums attaisno Dieva likuma taisnīgumu un Viņa rakstura laipnību - jo tie abi gan notiesā mūsu grēku, gan nodrošina piedošanas saņemšanu. Kristus nāve ir aizvietojoša, izpērkoša, salīdzinoša un pārveidojoša. Kristus augšāmcelšanās miesā pasludina Dieva uzvaru pār ļaunuma spēkiem un tiem, kas pieņem šo grēku izpirkumu, nodrošina galīgo uzvaru pār grēku un nāvi. Tā paziņo, ka Jēzus Kristus ir Kungs, kura priekšā būs locīties visiem ceļiem Debesīs un virs zemes. (1.Moz. 3:15; Ps. 22:1; Jes. 53; Jāņa 3:16; 14:30; Rom. 1:4; 3:25; 4:25; 8:3,4, 20-22; 2.Kor. 5:14,15,19-21; Fil. 2:6-11; Kol. 2:15; 1.Pēt. 2:21,22; 1.Jāņa 2:2; 4:10)

10. Pestīšanas piedzīvojums

Savā bezgalīgajā mīlestībā un žēlastībā Dievs Kristu, kurš grēku nepazina, mūsu dēļ padarīja par grēku, lai Viņā mūs darītu par Dieva taisnību. Svētā Gara vadīti, mēs sajūtam savus trūkumus, atzīstam savu grēcīgumu, nožēlojam pārkāpumus un izrādām ticību Jēzum kā Pestītājam un Kungam, Aizvietotājam un Piemēram. Šī glābjošā ticība rodas, pateicoties Vārda dievišķajam spēkam, un ir Dieva žēlastības dāvana. Pateicoties Kristum, mēs tiekam taisnoti, pieņemti par Dieva dēliem un meitām un atbrīvoti no grēka virskundzības. Pateicoties Svētajam Garam, mēs esam jaunpiedzimuši un svētoti; Svētais Gars atjauno mūsu prātu, ieraksta mūsu sirdī Dieva mīlestības likumu, un mēs saņemam spēku dzīvot svētu dzīvi. Paliekot Viņā, mēs kļūstam par dievišķās dabas dalībniekiem un mums ir pārliecība par pestīšanu gan tagad, gan tiesas dienā. (1.Moz.3:15; Jes. 45:22; 53; Jer. 31:31-34; Ecēh. 33:11; 36:25-27; Hab. 2:4; Marka 9:23,24; Jāņa 3:6-8,16; 16:8; Rom. 3:21-26; 8:1-4,14-17; 5:6-10; 10:17; 12:2; 2.Kor. 5:17-21; Gal. 1:4; 3:13,14,26; 4:4-7; Ef. 2:4-10; Kol. 1:13,14; Titus 3:3-7; Ebr. 8:7-12; 1.Pēt. 1:23; 2:21,22; 2.Pēt. 1:3,4; Atkl. 13:8)

11. Izaugsme Kristū

Ar savu nāvi pie krusta Jēzus triumfēja pār ļaunuma spēkiem. Viņš, kurš savas šīs zemes kalpošanas laikā pakļāva sev demonu garus, ir salauzis viņu varu un nodrošinājis tiem galējo spriedumu. Jēzus uzvara dod arī mums uzvaru pār ļaunuma spēkiem, kas vēl joprojām cenšas mūs kontrolēt, kad ejam kopā ar Jēzu mierā, priekā un pārliecināti par Viņa mīlestību. Tagad mūsos mājā Svētais Gars un Viņš dod mums spēku. Nepārtraukti nododot sevi Jēzum kā mūsu Pestītājam un Kungam, mēs tiekam atbrīvoti no mūsu pagātnes nodarījumu nastas. Mēs vairs nedzīvojam tumsībā, bailēs no ļaunuma spēkiem, neziņā un agrākās dzīves bezjēdzīgumā. Šajā jaunajā brīvībā, kas rodama Jēzū, mēs tiekam aicināti augt Viņa rakstura līdzībā, ik dienas sazinoties ar Viņu lūgšanās, pētot Viņa Vārdu, pārdomājot gan to, gan Viņa aizgādību, dziedot Viņam slavas dziesmas, pulcējoties kopā dievkalpojumos un piedaloties Baznīcas misijā. Mēs arī esam aicināti sekot Kristus piemēram, līdzjūtīgi kalpojot cilvēcei tās fiziskajās, intelektuālajās, sociālajās, emocionālajās un garīgajās vajadzībās. Kad mēs mīlestībā kalpojam apkārtējiem un liecinām par Viņa pestīšanu, Viņa pastāvīgā klātbūtne mūsu dzīvē ar Svētā Gara starpniecību katru brīdi un uzdevumu pārveido par garīgu piedzīvojumu. (1.Laiku 29:11; Ps.1:1,2; 23:4; 77:12,13; Mat. 20:25-28; 25:31-46; Lūk. 10:17-20; Jāņa 20:21; Rom. 8:38,39; 2.Kor. 3:17,18; Gal. 5:22-25; Ef. 5:19,20; 6:12-18; Fil. 3:7-14; Kol.1:13,14; 2:6,14,15; 1.Tes. 5:16-18,23; Ebr. 10:25; Jēk. 1:27; 2.Pēt. 2:9; 3:18; 1.Jāņa 4:4)

12. Draudze

Draudze ir ticīgo kopa, kas atzīst Jēzu Kristu kā Kungu un Pestītāju. Kopā ar Dieva ļaudīm jau no Vecās Derības laikiem arī mēs esam aicināti iznākt no pasaules; un mēs apvienojamies, lai pielūgtu Dievu, lai būtu savstarpējā sadraudzībā, smeltos pamācības Dieva Vārdā, svinētu Kunga Vakarēdienu, kalpotu

cilvēci un pasludinātu Evaņģēliju visā pasaulē. Autoritāti draudze saņem no Kristus, kurš ir miesā nākušais Vārds, kas atklāts Rakstos. Draudze ir Dieva ģimene; draudzes locekļi, pieņemti par Viņa bērniem, dzīvo, pamatojoties uz jaunās derības nosacījumiem. Draudze ir Kristus miesa, ticīgo kopa, kuras Galva ir pats Kristus. Draudze ir līgava, par kuru Kristus mira, lai varētu to svētīt un šķīstīt. Kad Viņš atgriezīsies visā godībā, Viņš to stādīs sev priekšā kā pagodinātu draudzi, kā visu laikmetu uzticīgos, kā Viņa asinīm atpirktos, kam nav nekāda traipa vai krunkas, bet kas ir svēti un bez vainas. (1.Moz. 12:1-3; 2.Moz. 19:3-7; Mat. 16:13-20; 18:18; 28:19,20; Ap.d. 2:38-42; 7:38; 1.Kor. 1:2; Ef. 1:22,23; 2:19-22; 3:8-11; 5:23-27; Kol. 1:17,18; 1.Pēt. 2:9)

13. Atlikums un tā misija

Universālo draudzi veido visi tie, kas patiesi tic Kristum, bet pēdējās dienās – plaši izplatītās atkrišanas laikā – tiek aicināts atlikums, lai turētu Dieva baušļus un Jēzus ticību. Šis atlikums paziņo par tiesas stundas sākšanos, pasludina glābšanu caur Kristu un vēsta par Viņa otrās adventes tuvošanos. Šo sludināšanu simbolizē Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā aprakstītā triju eņģeļu vēsts; tā atbilst Debesīs notiekošajai tiesai un vada pie grēku nožēlas un reformācijas uz Zemes. Ikviens ticīgais ir aicināts piedalīties šajā vispasaules liecināšanā. (Dan. 7:9-14; Jes. 1:9; 11:11; Jer. 23:3; Mih. 2:12; 2.Kor. 5:10; 1.Pēt. 1:16-19; 4:17; 2.Pēt. 3:10-14; Jūdas 3,14; Atkl. 12:17; 14:6-12; 18:1-4)

14. Vienotība Kristus miesā

Draudze ir viena miesa ar daudziem locekļiem, kas aicināti no visām valstīm, ciltīm, valodām un tautām. Kristū mēs esam jauns radījums; mūsu starpā nedrīkst pastāvēt nošķirums rases, kultūras, izglītības un nacionalitātes dēļ, kā arī dalījums starp augstākiem un zemākiem sabiedrības slāņiem, bagātiem un nabagiem, vīriešiem un sievietēm. Mēs visi esam vienādi Kristū, kurš ar vienu Gara palīdzību apvienojis mūs vienā sadraudzībā ar Viņu un vienam ar otru; mums ir jākalpo un jāpieņem kalpošana bez šķirošanas un iebildumiem. Pateicoties Rakstos atklātajam Jēzum Kristum, mums visiem ir viena un tā pati ticība un cerība, un mēs cilvēkiem sniedzam vienu un to pašu liecību. Šis vienotības avots ir Trīsvienīgā Dieva vienotība, kurš pieņēmis mūs par saviem bērniem. (Ps. 133:1; Mat. 28:19,20; Jāņa 17:20-23; Ap.d. 17:26,27; Rom. 12:4,5. 1.Kor. 12:12-14; 2.Kor. 5:16,17; Gal. 3:27-29; Ef. 2:13-16; 4:3-6, 11-16; Kol. 3:10-15)

15. Kristības

Ar kristību mēs parādām, ka ticam Jēzus Kristus nāvei un augšāmcelšanai, un apliecinām, ka esam miruši grēkam un esam apņēmušies dzīvot jaunu dzīvi. Tādā veidā mēs atzīstam Kristu kā Kungu un Pestītāju, kļūstam par Viņa ļaudīm un Viņa draudze mūs uzņem par draudzes locekļiem. Kristības ir simbols mūsu savienībai ar Kristu, mūsu grēku piedošanai un tam, ka uzņemam Svēto Garu. Kristības notiek, pagremdējot ūdenī, un pamatojas uz ticības apliecināšanu Jēzum un grēku nožēlas pierādījumu. Kristības notiek pēc tam, kad ir gūtas zināšanas Svētajos Rakstos un pieņemtas to mācības. (Mat. 28:19,20; Ap.d. 2:38; 16:30-33; 22:16; Rom. 6:1-6; Gal. 3:27; Kol. 2:12,13)

16. Kunga Svētais Vakarēdiens

Kunga Svētais Vakarēdiens ir Jēzus miesas un asiņu simbolu uzņemšana, tā paužot savu ticību Viņam, mūsu Kungam un Pestītājam. Šajā piedzīvojumā Kristus pats ir klāt, lai satiktos ar saviem ļaudīm un tos stiprinātu. Piedaloties Svētajā Vakarēdienā, mēs priecīgi pasludinām Kunga nāvi, līdz Viņš nāks atkal. Sagatavošanās Svētajam Vakarēdienam ietver sevis pārbaudīšanu, grēka nožēlu un tā atzīšanu.

Kungs iedibināja kāju mazgāšanas kalpošanu, lai tā nozīmētu atjaunotu šķīstīšanu, paustu gatavību kalpot viens otram Kristum līdzīgā pazemībā un vienotu mūsu sirdis mīlestībā. Svētā Vakarēdiena dievkalpojums ir atvērts visiem ticīgajiem kristiešiem. (Mat. 26:17-30; Jāņa 6:48-63; 13:1-17; 1.Kor. 10:16,17; 11:23-30; Atkl. 3:20)

17. Garīgās dāvanas un kalpošanas

Visos laikmetos Dievs visiem savas draudzes locekļiem dod garīgās dāvanas, kuras katram draudzes loceklim ir jāizlieto mīlestības pilnā kalpošanā draudzes un cilvēces kopīgam labumam. Sniegtas ar Svētā Gara starpniecību, kurš tās iedala katram draudze loceklim, kā pats vēlas, šīs dāvanas nodrošina visas spējas un kalpošanas, kādas draudzei vajadzīgas, lai piepildītu tās funkcijas, kuras tai Dievs uzticējis. Saskaņā ar Svētajiem Rakstiem šīs dāvanas ietver tādas kalpošanas kā ticība, dziedināšana, pravietošana, sludināšana, mācīšana, administrēšana, salīdzināšanās, līdzjūtība un pašaieliedzīga kalpošana un labdarība, lai palīdzētu un iedrošinātu cilvēkus. Dažus draudzes locekļus Dievs ir aicinājis un ar Svētā Gara starpniecību piešķīris spējas draudzes atzītiem amatpienākumiem pastorālā, evaņģelizācijas un mācīšanas kalpošanā, kas īpaši nepieciešamas, lai sagatavotu draudzes locekļus kalpošanai, lai virzītu draudzes izaugsmi līdz garīgam briedumam un lai veicinātu vienotību starp ticību un zināšanām par Dievu. Kad draudzes locekļi izlieto šīs garīgās dāvanas kā uzticīgi Dieva daudzveidīgās žēlastības namturi, draudze ir aizsargāta no viltus mācību postošās ietekmes, pieaug Dieva vadītā izaugsmē un kļūst stipra ticībā un mīlestībā. (Ap.d. 6:1-7; Rom. 12:4-8; 1.Kor. 12:7-11,27,28; Ef. 4:8, 11-16; 1.Tīm. 3:1-13; 1.Pēt. 4:10,11)

18. Pravietošanas dāvana

Svētie Raksti norāda, ka viena no Svētā Gara dāvanām ir pravieša gars. Šī dāvana ir atlikuma draudzes noteicošā pazīme, un mēs ticam, ka tā skaidri atklājās Elenas G. Vaitas kalpošanā. Viņas raksti runā ar pravietisku autoritāti un sniedz draudzei mierinājumu, vadību, norādījumus un labojumus. Tie arī skaidri norāda, ka Bībele ir tas standarts, pēc kura jāpārbauda visas mācības un pieredzētais. (4.Moz. 12:6; 2.Laiku 20:20; Amosa 3:7; Joela 3:1,2; Ap.d. 2:14-21; 2.Tīm. 3:16,17; Ebr. 1:1-3; Atkl. 12:17; 19:10; 22:8,9)

19. Dieva likumi

Dieva likumu lielie principi ir ietverti Desmit Baušļos un ilustrēti ar Kristus dzīves piemēru. Tie pauž Dieva mīlestību, gribu un nodomu attiecībā uz cilvēka uzvedību un savstarpējām attiecībām un attiecas uz katru cilvēku katrā laikmetā. Šie rīkojumi ir Dieva derības pamats ar Viņa ļaudīm un standarts Dieva tiesā. Ar Svētā Gara starpniecību tie norāda uz grēku un atmodina vajadzības sajūtu pēc Glābēja. Pestīšana notiek vienīgi caur žēlastību, nevis darbiem, un tās auglis ir paklausība Baušļiem. Šī paklausība attīsta kristieša raksturu un tās rezultātā rodas labklājības sajūta. Tā ir pierādījums mūsu mīlestībai pret Kungu un mūsu rūpēm par līdzcilvēkiem. Paklausība ticībā parāda Kristus spēku pārveidot dzīves un tādējādi stiprina kristiešu liecības. (2.Moz. 20:1-17; 5.Moz. 28:1-14; Ps. 19:8-15; 40:7,8; Mat. 5:17-20; 22:36-40; Jāņa 14:15; 15:7-10; Rom. 8:3,4; Ef. 2:8-10; Ebr.8:8-10; 1.Jāņa 2:3; 5:3; Atkl. 12:17; 14:12)

20. Sabats

Pēc sešām radīšanas dienām žēlsirdīgais Radītājs septītajā dienā atpūtās un iedibināja sabatu, lai tas būtu visiem cilvēkiem kā radīšanas piemineklis. Dieva nemainīgā likuma ceturtais bauslis pieprasa, lai

septītās dienas sabats tiktu ievērots kā diena atpūtai, pielūgsmei un kalpošanai saskaņā ar Jēzus, sabata Kunga, mācībām un praktisko darbību. Sabats ir diena prieka pilnai sadraudzībai ar Dievu un vienam ar otru. Tas ir simbols mūsu glābšanai Kristū, mūsu svētošanas zīme, mūsu uzticības apliecinājums un priecīgā priekšnojauta par mūsu mūžīgo nākotni Dieva Valstībā. Sabats ir Dieva mūžīgā zīme Viņa pastāvīgajai derībai starp Viņu un Viņa ļaudīm. Priekpilna šī svētā laika ievērošana no vakara līdz vakaram, no saulrieta līdz saulrietam, ir Dieva radošās un glābjošās darbības svinēšana. (1.Moz. 2:1-3; 2.Moz. 20:8-11; 31:13-17; 3.Moz. 23:32; 5.Moz. 5:12-15; Jes. 56:5,6; 58:13,14; Ecēh. 20:12,20; Mat. 12:1-12; Marka 1:32; Lūk. 4:16; Ebr. 4:1-11)

21. Namturība

Mēs esam Dieva namturi, kam Viņš ir uzticējis laiku un izdevības, spējas un īpašumus, kā arī zemes svētības un tās resursus. Mēs Viņa priekšā esam atbildīgi par to pareizu lietošanu. Uzticīgi kalpojot Viņam un līdzcilvēkiem, kā arī atdodot desmito daļu un dodot ziedojumus Viņa evaņģēlija pasludināšanai un Viņa draudzes atbalstam un izaugsmei, mēs apliecinām Dieva īpašuma tiesības. Namturība ir privilēģija, ko Dievs mums devis, lai mīlestībā audzinātu un lai mēs gūtu uzvaru pār savtīgumu un alkātību. Namturi priecājas par svētībām, kuras citiem sagādā viņu uzticība. (1.Moz. 1:26-28; 2:15; 1.Laiku 29:14; Hag. 1:3-11; Mal. 3:8-12; Mat. 23:23; Rom. 15:26,27; 1.Kor. 9:9-14; 2.Kor. 8:1-15; 9:7)

22. Kristīga uzvedība

Mēs esam aicināti būt par dievbijīgiem ļaudīm, kas visos privātās un sabiedriskās dzīves aspektos domā, jūt un rīkojas saskaņā ar bibliskiem principiem. Lai Svētais Gars mūsos varētu no jauna radīt mūsu Kunga raksturu, mēs nodarbojamies tikai ar tādām lietām, kas mūsu dzīvē varētu veidot Kristum līdzīgu šķīstību, veselību un prieku. Tas nozīmē, ka laika kavēkļiem un izklaidēm vajadzētu atbilst kristīgās gaumes un skaistuma augstākajiem standartiem. Kaut arī mēs apzināmies kultūras atšķirības, tomēr mūsu apgērbam ir jābūt vienkāršam, atturīgam, kārtīgam, – kā piedienas tiem, kuru patieso skaistumu neveido ārēji greznumi, bet gan lēnprātīga un klusa gara nezūdošā rota. Tas arī nozīmē, ka tāpēc, ka mūsu miesa ir Svētā Gara templis, mums par to saprātīgi jā rūpējas. Paralēli atbilstošiem fiziskajiem vingrinājumiem un atpūtai mums ir jāievēro pēc iespējas veselīgāks uzturs un jāatturas no nešķīstiem ēdieniem, kas norādīti Svētajos Rakstos. Tā kā alkoholiskie dzērieni, tabaka un bezatbildīga zāļu un narkotiku lietošana ir kaitīga mūsu ķermenim, mums jāatturas arī no to lietošanas. Mums drīzāk jānodarbojas ar tādām lietām, kas mūsu domas un miesu pakļauj Kristus disciplīnai, kurš vēl mums veselīgumu, prieku un dzīves kvalitāti. (1.Moz. 7:2; 2.Moz. 20:15; 3.Moz. 11:1-47; Ps. 106:3; Rom. 12:1,2; 1.Kor. 6:19,20; 10:31; 2.Kor. 6:14-7:1; 10:5; Ef. 5:1-21; Fil. 2:4; 4:8; 1.Tim. 2:9,10; Titus 2:11,12; 1.Pēt. 3:1-4; 1.Jāņa 2:6; 3.Jāņa 2)

23. Laulības un ģimene

Laulība tika dievišķi nodibināta Ēdenē, un Jēzus to apstiprināja kā mīlošās attiecībās uz mūžu veidotu savienību starp vīrieti un sievieti. Kristietis laulības saistības uzņemas gan attiecībā pret Dievu, gan dzīvesdraugu un tās vajadzētu noslēgt tikai starp vīrieti un sievieti, kam ir kopēja ticība. Abpusēja mīlestība, godāšana, cieņa un atbildības sajūta ir šo attiecību pamats, kam jāatspoguļo mīlestība, svētums, tuvība un attiecību noturīgums, kāds pastāv starp Kristu un Viņa draudzi. Attiecībā uz laulības šķiršanu Jēzus mācīja, ka cilvēks, kas šķiras no sava dzīvesdrauga, izņemot laulības pārkāpšanas gadījumā, un apprec citu, pārkāpj laulību. Lai gan dažas ģimenes attiecības var neatbilst

ideālam, vīrietis un sieviete, kas pilnīgi nododas viens otram Kristū, pateicoties Svētā Gara vadībai un draudzes audzināšanai, savā laulībā var sasniegt mīlestības pilnu vienotību. Dievs svētī ģimeni un ir paredzējis, ka ģimenes locekļi palīdzēs cits citam sasniegt pilnīgu briedumu. Arvien pieaugoša tuvība ģimenes locekļu starpā ir viena no pēdējās Evaņģēlija vēsts pazīšanas zīmēm. Vecākiem savi bērni ir jāaudzina tā, lai tie mīlētu un paklausītu Kungam. Ar savu piemēru un vārdiem tiem ir jāmaca, ka Kristus ir mīlošs, maigs un rūpīgs padomdevējs, kurš vēlas, lai tie kļūtu par Viņa miesas locekļiem, par Dieva ģimeni, kurā ietvertas gan neprecētas, gan precētas personas. (1.Moz. 2:18-25; 2.Moz. 20:12; 5.Moz. 6:5-9; Sal.Pam. 22:6; Mal. 3:23,24; Mat. 5:31,32; 19:3-9, 12; Marka 10:11,12; Jāņa 2:1-11; 1.Kor. 7:7,10,11; 2.Kor. 6:14; Ef. 5:21-33; 6:1-4)

24. Kristus kalpošana Debesu svētnīcā

Debesīs ir svētnīca, īstā telts, kuru izveidojuši nevis cilvēki, bet gan Kungs. Tajā Kristus kalpo mūsu labā, padarot ticīgajiem pieejamas tā Viņa salīdzinošā upura priekšrocības, kuru Viņš vienreiz par visiem pienesa pie krusta. Kopš došanās uz Debesīm Viņš ir iecelts par mūsu Augsto Priesteri un uzsācis savu starpnieka kalpošanu, kuru simbolizēja augstā priestera darbs zemes svētnīcas vissvētākajā vietā. 1844. gadā, pravietiskā 2300 dienu perioda beigās, Viņš uzsāka savas salīdzināšanas kalpošanas otro un pēdējo fāzi, kuru simbolizēja augstā priestera darbs šīs zemes svētnīcas vissvētākajā vietā. Tas ir izmeklēšanas tiesas darbs – daļa no grēka iznīcināšanas procesa, kuru simbolizēja senās ebreju svētnīcas šķīstīšana Lielajā Salīdzināšanas dienā. Šī simboliskā šķīstīšanas darba laikā svētnīca tika šķīstīta ar dzīvnieku upuru asinīm, bet Debesu lietas tiek šķīstītas ar Jēzus asiņu nevainojamo upuri. Izmeklēšanas tiesa Debesu saprātīgajām būtnēm atklāj to, kuri no mirušajiem ir aizmiguši Kristū, un tādēļ Viņā tiek uzskatīti par cienīgiem piedalīties pirmajā augšāmcelšanā. Tā arī skaidri parāda, kuri no dzīvajiem dzīvo Kristū, ievēro Dieva baušļus un glabā Jēzus ticību, un tādēļ Viņā ir gatavi pārcelšanai Dieva mūžīgajā valstībā. Šī tiesa attaisno Dieva taisnīgumu, glābjot tos, kas tic Jēzum. Tā paziņo, ka cilvēki, kas saglabājuši uzticību Dievam, iegūs valstību. Šī Kristus kalpošanas darba noslēgums būs zīme, ka cilvēces pārbaudes laiks pirms Otrās Adventes ir beidzies. (3.Moz. 16; 4.Moz. 14:34; Ecēh. 4:6; Dan. 7:9-27; 8:13,14; 9:24-27; Ebr.1:3; 2:16,17; 4:14-16; 8:1-5; 9:11-28; 10:19-22; Atkl. 8:3-5; 11:19; 14:6,7; 20:12; 14:12; 22:11,12)

25. Jēzus otrā atnākšana

Jēzus otrā atnākšana ir draudzes svētīgā cerība, Evaņģēlija grandiozā kulminācija. Glābēja nākšana būs burtiska, personīga, redzama un pasaulplaša. Kad Viņš atgriezīsies, mirušie taisnīgie tiks augšāmcelti un kopā ar taisnajiem dzīvajiem tiks godināti un uzņemti Debesīs, bet netaisnie mirs. Gandrīz pilnīgais lielākās pravietojumu daļas piepildījums un šodienas pasaules stāvoklis norāda, ka Kristus nākšana ir tuvu. Šī notikuma laiks mums nav atklāts, tādēļ mēs tiekam mudināti vienmēr būt gatavi. (Mat. 24; Marka 13; Lūk. 21; Jāņa 14:1-3; Ap.d. 1:9-11; 1. Kor. 15:51-54; 1.Tes. 4:13-18; 5:1-6; 2.Tes. 1:7-10; 2:8; 2.Tim. 3:1-5; Titus 2:13; Ebr. 9:28; Atkl. 1:7; 14:14-20; 19:11-21)

26. Nāve un augšāmcelšanās

Grēka alga ir nāve. Taču Dievs, kurš vienīgais ir nemirstīgs, dāvās mūžīgo dzīvību saviem atpestītajiem. Līdz tai dienai nāve visiem cilvēkiem ir bezapziņas stāvoklis. Kad parādīsies Kristus, kurš ir mūsu dzīvība, tad augšāmceltie taisnie un dzīvie taisnie tiks godināti un pacelti gaisā, lai satiktos ar savu Kungu. Otrā augšāmcelšanās – netaisno augšāmcelšanās – norisināsies tūkstots gadus vēlāk. (Īj.

19:25-27; Ps. 146:3,4; Sal. Māc. 9:5,6,10; Dan.12:2,13; Jes. 25:8; Jāņa 5:28,29; 11:11-14; Rom. 6:23; 16; 1.Kor. 15:51-54; Kol. 3:4; 1. Tes. 4:13-17; 1. Tim. 6:15; Atkl. 20:1-10)

27. Tūkstošgade un grēka gals

Tūkstošgade ir tūkstots gadu ilgs laika posms starp pirmo un otro augšāmcelšanos, kad Kristus valdīs Debesīs kopā ar saviem svētajiem. Šajā laikā tiks tiesāti netaisnie mirušie; Zeme būs pilnīgi izpostīta un pamesta, bez neviena dzīva cilvēka, taču uz tās atradīsies Satans un viņa eņģeļi. Tūkstošgades beigās no Debesīm uz zemi nonāks Kristus ar saviem svētajiem un Svēto pilsētu. Tad tiks augšāmcelti netaisnie mirušie un kopā ar Satanu un viņa eņģeļiem viņi ielenks šo pilsētu, taču uguns, kas nāks no Dieva, tos aprīs un šķīstīs visu zemi. Tādā veidā uz visiem laikiem Visums tiks atbrīvots no grēka un grēciniekiem. (Jer. 4:23-26; Ecēh. 28:18,19; Mal. 3:19; 1.Kor. 6:2,3; Atkl. 20; 21:1-5)

28. Jaunā zeme

Jaunajā zemē, kur taisnība mājās, Dievs saviem atpestītajiem sniegs mūžīgas mājas un ideālu vidi mūžīgai dzīvei, mīlestībai, priekam un zināšanu gūšanai Viņa klātbūtnē. Šajā vietā pats Dievs dzīvos kopā ar saviem ļaudīm, un ciešanas un nāve būs izzudušas. Lielā cīņa būs beigusies un grēks vairs nepastāvēs. Visas lietas – gan dzīvās, gan nedzīvās – pasludinās, ka Dievs ir mīlestība un ka Viņš valdīs mūžīgi. Āmen. (Jes. 35; 65:17-25; Mat. 5:5; 2.Pēt. 3:13; Atkl. 11:15; 21:1-7; 22:1-5)